

GAYE BORALIOĞLU • Mübarek Kadınlar

**GAYE BORALIOĞLU** 22 Ekim 1963'te İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde Sistematik Felsefe ve Mantık okudu. Gazeteci, reklam yazarı ve senaryo yazarı olarak çalıştı. Öykülerden oluşan ilk kitabı *Hepsi Hikâye* 2001 yılında, fotoğraflar üzerinden kurguladığı romanı *Meçhul* 2004 yılında, 2011 Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülü Mansiyonu alan romanı *Aksak Ritim* 2009 yılında yayımlandı. *İçimdeki Ses* adlı gençlik romanı 2013'te *Günışığı Kitaplığı*'ndan çıktı. *Hepsi Hikâye*, Kürtçe ve Arapça'ya; *Aksak Ritim*, Arapça ve Almanca'ya çevrildi.

İletişim Yayınları 2055 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 317

ISBN-13: 978-975-05-1640-5

© 2014 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2014, İstanbul

*EDITÖR* Levent Cantek

*KAPAK* Ümit Kıvanç

*UYGULAMA* Hüsnü Abbas

*DÜZELTİ* Ayla Karadağ

*BASKI* ve *CLT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

**İletişim Yayınları** · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GAYE BORALIOĞLU

# Mübarek Kadınlar





## İÇİNDEKİLER

|                       |     |
|-----------------------|-----|
| Muamma .....          | 7   |
| Pilavcı Karısı .....  | 19  |
| Kara Delik .....      | 27  |
| Kâr Etmiyor .....     | 33  |
| Ömrüm Oldukça .....   | 43  |
| Mi Hatice .....       | 53  |
| Hayal Alemi .....     | 61  |
| Ali'nin Gözleri ..... | 73  |
| Koparmabeni .....     | 79  |
| Pepuk Kuşu .....      | 91  |
| Ninni .....           | 101 |
| Vitrin .....          | 107 |
| İsyan .....           | 115 |

## Muamma

**B**ir zamandır rahat uyuyamıyorum. Şeytan dürtmüş gibi gecenin bir yarısı uyanıyorum ve bir daha gözlerimi kapatamıyorum. O zaman yatak batıyor, olduğum yerde duramıyorum. Mükerrerem Bey uyanmasın diye mümkün olduğunca az hareket etmeye, yatakta dönmemeye çalışıyorum. Uyanırsa ne konuşacağız, o var. Gündüz vakti bile konuşacak pek bir şey bulamıyoruz.

- Bugün ne diktin?
- Hiç, yaka düzeltiltim. Sen ne yaptın?
- Zeytinyağlı dolma.
- Biber mi?
- Patlıcan da var.
- İyi.

Sonrası suskunluk.

Neyse ki televizyon var, evde bir ses duyuluyor hiç olmazsa. Bazen televizyon kapalı oluyor, biz susuyoruz. O suskunluk öyle bir büyüyor ki, beni köşeye sıkıştırıyor. Koltukla duvar saatinin arasında kalakalıyorum. Nefes alamıyorum, o kadar boğuyor beni. O zaman elimden bir şey düşürüyorum,

çay bardağı veyahut gözlük. Bu şekilde dikkatini çekmeye, mevzu yaratmaya çalışıyorum. Eğer çay bardağı düşürdüysen, kırılmadıysa şöyle bir bakıp olduğu halini muhafaza ediyor. Eğer kırıldıysa, gene olduğu halini muhafaza ediyor ama “Dikkat et elini kesme,” diyor. Yani biliyor nasılsa, ben kalkacağım, içeriden farası, süpürgeyi getireceğim, o kırıkları temizleyeceğim. Temizlerken elini kesme, demeye getiriyor. Eğer gözlüğü düşürdüysen ters ters bakıyor. Sanırım onun gözünde bardak düşürmek mubah fakat gözlük düşürmek pek hoş karşılanmıyor. Bakışından korkuyorum, hemen gözlüğümü yerden alıp takıyorum.

Bir sallanan sandalye alıp üstüne oturacağım. Şöyle ahşap olanından. Eskiciden alacağım, yayları paslanmış olsun. Gırç gırç ses çıkarsın. O vakit bakalım nasıl dayanacak! Herkesin bir istiap haddi var. Bu gırç gırç sesi eminim onunkini aşacak. “Yeter,” diyecek. “Yeter artık sallandığın, bir dur yerinde, bıktım artık.” Ama ben durmayacağım. Israrla ve hatta eskisinden daha da yüksek bir şiddetle gırç gırç sallanmaya devam edeceğim. O kadar sinirlenecek ki, ayağa kalkacak, evet ayağa kalkacak ve şöyle bağırarak: “Nereden aldın bilmem ki, çıkar şu musibeti hayatımızdan. İstemiyorum onu bu evde!” Ben güçlü, derinden gelen, çok kararlı bir sesle, “Çıkartmayacağım!” diyeceğim. “İmkânı yok Mükkerrem Bey, sallanan sandalyem benim için çok mühimdir. Hem ona musibet diyemezsin. Bu şekilde hitap etmekten men ederim seni!” Bunu duyunca o iyice öfkelenecek, “Sana mı soracağım kime nasıl hitap edeceğimi, sen kim oluyorsun da bana had bildiriyorsun,” diyecek mesela, bunun üzerine ben daha da ters cevaplar vereceğim. Giderek ikimiz de dozu artıracamız ve böylece şiddetli bir kavgaya tutuşacağız. O kadar şiddetli olacak ki, bağırışımızı komşular duyacak. Çok şaşıracaklar. “Aaa, ne oldu bunlara, hiç sesleri çıkmazdı,” diyecekler. Polise telefon edip etmemeyi arala-

rında tartışacaklar. “Yoksa gidip kapılarını mı çalsak,” diye düşünecekler ama sonra “Karı kocanın arasına girilmez,” diyerek vazgeçecekler. Biz bu şekilde şiddetle ve tutkuyla tartışmaya devam edeceğiz. Birbirimize en olmadık hakaretleri ediyor gibi yapacağız ama etmeyeceğiz. Kavga, aramızdaki sevginin sınırlarında dolaşacak, aşkımızın hattını çizecek. Biz, ağzımıza gelen kelimeleri islah edip daha az can acıtıcı olanları buldukça, içimizdeki ufunetin yüzümüze vurmasını engellemek için yumruklarımızı sıktıkça, birbirimizi aslında ne kadar da sevdiğimizi anlayacağız. Ve fakat yine de o denli kızgın olacağız ki, en kullanılmamış öfke ifadelerini dile getirerek birbirimizi hayrete düşüreceğiz, hatta hayran bırakacağız. Böylece aşka doğru bir tırmanış... İşveli bir münasebet... Kim bilir belki umulmadık kıvamda dehşetengiz bir sevişme? Olur mu, olur!

Kabahat bende. Alamadım o sallanan sandalyeyi bir türlü. Niyetlendim esasında. Horhor’daki eskiciye bile gittim. Bir tane de tam düşündüğüm gibi bir şey buldum. Oturdum, birkaç kez ileri geri sallandım. Öyle büyük bir şiddetle gıcırdadı ki Allah’ım, o koskoca Horhor sanki yerinden oynadı. Camlar az daha patlayacaktı. Dükkânın artık sahibi mi, orada tezgâhtar mı bilemem, o çocuk gözlerini iri iri açmış hayretler içinde, büyük bir kabahat işlemiş gibi bana bakıyordu. Hiç unutamayacağım o mavi gözlerdeki dehşeti. Yerimden nasıl kalktım, çantamı nasıl kaptım, kendimi nasıl dışarı attım, bilmiyorum. O hızla Vefa’daki bozacıya varmışım. İki bardak bozayı arka arkaya içtim. Üzerine ne leblebi koydum, ne tarçın, o vaziyetteyim.

Her ne hikmetse durup durup Mükerrerem Bey’in ölümünü düşünmekten kendimi alamıyorum. Sanki ölmüş de cenazesi kaldırılacak. Korku ya da endişe sebebiyle dert etmiyorum bu meseleyi, daha çok merak benimki. Ne yaparım? Nasıl haber alırım? Haber aldığımda ağlar mıyım mesela? Avaz



avaz bağıırır mıyım? Tabii böyle şeyler yapmam imkânsız. Tabiatıma aykırı. Muhtemelen sessiz sessiz gözyaşı dökerim. Bir yandan da etrafımı kolaçan ederim. Kimler geldi? Kimler, nasıl tepkiler gösteriyor? Gerçi, pek kimsenin gelmemesi daha muhtemel. Mükerrerem Bey'in çok arkadaşı yoktur. Elbet müşterileri vardır ama onların da hiçbirini ben tanımıyorum. Mükerrerem Bey terzidir. Daha doğrusu terzi değil de tadilatçı. Komandatura diyorlar. Yama yapar, sökük diker, boy kısaltır, yaka küçültür, fermuar değiştirir... böyle şeyler. Bazı zamanlar eve iş getirirdi. Omuzları daraltılacak bir ceket; Necati Bey'in. Nergis Hanım'ın düzeltilecek yakası. Artin Usta'nın yamanacak paltosu. Bir kere daha Necati Bey; kısaltılacak pantolon paçası. Ben ne Necati Bey'i, ne Nergis Hanım'ı, ne Artin Usta'yı tanıdım. Cenazeye gelirlerse, üzerlerinde evimize onarım için gelen giysileri olsa dahi muhtemelen ayırt edemem. Zaten herhalde bu kadar ayrıntıyı fark edebilecek halde de olmam.

Kalabalık bir cenaze töreni olmayacaktır. Çoluk çocuk yok. Eh hısım akraba da pek kalmadı. Ablamın kızıyla kocası gelirler herhalde. Mükerrerem Bey'in de dayısının oğlu vardı. İyi çocuktu, o muhakkak gelir. Hatta, büyük bir ihtimalle cenaze işlerini falan da o çocuk halleder, sağ olsun. Cenaze kaldırmak zor. Kadın başıma benim yapabileceğim işler değil. Her şeyden evvel gazeteye ilan vermek lazım. Ben hep bakarım gazetelerdeki ölüm ilanlarına. Tanımasam da ölenler için, ölenlerin yakınları için üzülürüm. Bunca lakaytlık içinde cenaze ilanlarına bakıp üzüntü çeken birileri varsa, bu imkânı onlardan esirgememek lazım. O ilanı birisi yazıp hazırlamalı, gazetelerle falan konuşmalı. Acaba ben önceden yazıp hazır etsem mi? Fakat eğer daha yayımlanmadan bu ilanı Mükerrerem Bey görürse çok fena olur. Artık vakti gelince.

İlan halledilir de bir şekilde, başka bir sürü iş var. Yıka-

ması etmesi, mezarlık bul, tabut... Tabut ağır olur. Taşımak için en az beş altı kişi lazım. Eh o kadar eş dost olur herhalde. Yoksa tam rezillik. Ablamlar İzmir'e taşınmayı planlıyorlardı. Yok, Mükerrerem Bey ölmeden taşınmasınlar. İzmir'e giderlerse cenaze için hayatta kalkıp İstanbul'a gelmezler. Burada olurlarsa en azından üç kişi, kalabalık yapar. Töreni pek kıyı köşe bir camide yapmamalı ki, namaz için gelen cemaatten de cenazeye kalan olsun. Öyle kimsesizler gibi gömmeyelim adamcağızı. Bebek Camii iyi. Hem deniz kenarında, güzel bir yerde, hem de işyeri orada olduğundan belki esnaftan falan da katılan olur. Yakınında bir çay bahçesinin olması da iyi. Üstüme baygınlık gelirse, orada oturup su filan içebilirim.

En zoru da mezarlık bulmak. Diyolar ki, mezarlık kalmadı bu şehirde. Ölülerle doldu taşıtı İstanbul. Toprağın altına, üst üste koyuyorlarmış insanları. Katman katman ölümler birikiyormuş şehrin altında. Çocuklar, gençler, yaşlılar, anneler, babalar, trafik kazası kurbanları, kurşun yaralarından, kalp yetmezliğinden bir avazda gidenler, işkence çekerek ölenler hep altımızda, üst üste. Arzın merkezine doğru uzayan uçsuz bucaksız bir cenaze töreni. En önde en eskiler, artık yalnızca kemikleri kalmış olanlar. En kalabalık grup onlar. Sonra arkasında hâlâ saçları uzamaya devam edenler. Sonra daha yeniler. Sırasıyla, burnu düşenler, kasları dökülenler, çeneleri kilitlenmiş olanlar, ruhunu yeni teslim etmişler. Böyle upuzun bir sıra. Onların arasında Mükerrerem Bey'e bir yer açmak lazım. Hiç kolay bir iş değil.

Böyle diyorum ya, belki ondan önce ben giderim. Hastalansam bakar mı acaba? Bir kez ateşim yükselmişti. Öyle az buz değil, kırka kadar çıktıydı. O vakit çorba kaynatmıştı bana Mükerrerem Bey. Hazır çorba ama olsun, kaynatmıştı işte. Ablama telefon da etmişti. O gelmemişi gerçi ya, Mükerrerem Bey aramış, görevini yapmıştı. Ben, yük olmayayım

diye, olur a hasta bakmaktan bıkar da yüz çevirir diye korku içinde iyileşmişim çabucak. Allah süründürmesin, bir kerede, tak diye alsın canımı. Onun hastalığı uzun sürerse ben bakarım elbet. Tecrübem de var bu konuda. On dört sene yatalak anneme baktım. İlaçlarını zamanında vermek, suyunu içirmek, yemeğini yedirmek, yüzünü gözünü silmek, yanları ağrıdığına masaj yapmak, yara olmasın diye bir yandan öbür yana çevirmek, sürgüsünü koymak, almak, huysuzluklarına ses çıkarmamak, susmak, susmak, susmak... Mükemmelen yaparım bunları. Ben yaparım, lakin benim hastalığım uzun sürerse onun bana bakmamasına çok kırılırım, dayanamam. Onca yıllık mazimiz var sonuçta; sessiz sedasız da olsa, bir hukuk var aramızda. Hastalandım diye, bir anda bana yabancı olursa, hastanedeyken ziyaretime gelmezse ne yaparım? Hastabakıcıların fısıltılarını duyar gibiyim: “Kimsesi yok mu bu kadıncağızın?”, “Kocası varmış ama hayırsız...”, “Tek başına ölüp gidecek hastane köşelerinde...”, “Allah korusun yarabbi, düşman başına...” Ne büyük felâket!

Mükerrerem Bey, niye terzi olmadı da tadilatçı oldu acaba? Bir insanı tümünden giydirmek, hiç tanımadığın bir kişiyi, kâh onun sözlerini takip ederek, kâh ruhunu okuyarak bir şekilde şemale sokmak daha zevkli değil mi? İnsan, eline iğneyi, ipliği alıyorsa, kumaşı kesmesini biliyorsa şöyle baştan ayağa bir şey vücuda getirmek istemez mi? Elalemin diktiği elbiseleri yamamak, kısaltmak, uzatmak daha mı zevkli? Hiç zannetmem. Kim bilir, belki denemiştir tümünden bir elbise dikmeyi de, başına bir şey gelmiştir, kötü bir olay, hatırlamak istemeyeceği, hatırlamamak için de o işten vazgeçmesine yol açan fena bir anısı vardır belki, o yüzden de tövbe etmiştir. Mesela bir kez denemeye kalkmıştır da müşteri hiç beğenmemiş, beceriksizliğini yüzüne vurup azarlamıştır. Ya da belki, hani olur ya, insanı aşağılayan, yaralayan, körelten,

boynuz kulağı geçmesin diye başını ezen bir usta yetiştirmiştir bunu da, bir türlü cesaret bulamamıştır tümünden bir elbise dikmeye.

Mükerrem Bey'in Bebek'te, sokak arasında yerin dibine doğru inen, avuç içi kadar bir dükkânı var. İki kere gittim oraya; bir defasında evde unuttuğu yakın gözlüğünü götürmek için! Başka bir kere de komşuları aradı diye gittim. Meğer karda kayıp düşmüş, kalça kemiğini çatlatmış, öyle olunca acıdan düşüp bayılmış. Canı pek tatlıdır Mükerrem Bey'in. Ortalığı velveleye verince komşular telâşlanıp beni aramışlar. Her iki defasında da bir müddet kenarda oturup etrafa, başları renkli toplu iğnelere, kumaşlara, çeşit çeşit ipliklere, makaslara, bir köşede duran magazinelere, bir panoya iliştirilmiş, muhtemelen müşterileriyle çekilmiş fotoğraflarına, yer yer boyası dökülmüş duvarlara, yeniden iğnelere, ipliklere, top top duran kumaşlara, dikiş makinasına ve nihayet Mükerrem Bey'in kendisine, ellerine, gömleğinin manşetlerine, ceketinin düğmelerine, kravatına baktım. Derken, gözüm bir dikiş iğnesine takıldı. Derler ki, dikiş iğnesi insanın tenine batarsa tek mil gövdesi boyunca yürür. Diyelim, olur a, Mükerrem Bey, yere düşüp sandalyenin bacağına dayanarak dik duran incecik bir dikiş iğnesinin üzerine bastı. O sırada da bir iş yetiştirmekle meşgul olduğundan pek önemsemedi küçük iğneyi. Sonra da acısı geçince unuttu. Dikiş iğnesi bacağı boyunca ağır ağır, ince ince yürüdü. Telâşı bitip müşteriye işi teslim ettikten sonra aklına gelip iğnenin ne olduğunu merak etti, topuğuna baktı ama hiçbir iz yoktu. Çıktı gitti herhalde, diye düşündü ama kazın ayağı öyle değildi. Mükerrem Bey hareket ettikçe, iğne açık denizdeki bir yelkenli misali kendine yol açtı. Günün birinde kasiğında hafif bir yanma hissetti, doktora mı gitsem, bu nedir ki, diye düşünürken, yanma geçti ve Mükerrem Bey mutlak hayatına devam etti. Oysa o esnada iğne, kasiğından karnına doğru yol almaktaydı. Tele-

vizyonun karşısında iki kadeh rakı içip sızdığı bir gece melun iğne, göğüs kafesinin içinde dolanmaya başladı. Sanki dersin lunaparkta bir çarpışan otomobil. Kim bilir hangi iplikleri bedenine geçirip, kimlere ne elbiseler, ne gömlekler dikmiş bulunan muzip iğne, o kaburga senin bu kaburga benim eğlendikten sonra, ilerde sol köşede kırmızı kadifemsi bir yastık gördü. Pıt pıt, pıt pıt biteviye hareket halindeki bu yastık, iğneyi heveslendirdi. Günler süren yolculuk sona ermiş, küçük iğne, kemikler, kaslar arasında geçen zorlu bir serüven-den sonra nihayet huzur içinde dinleneceği bir yer bulmuştu. Tereddüt etmedi saplanıverdi!

Mükerrem Bey'in kalbi beni sever mi acaba? Daima alacakaranlıkta yol arayan zihnine bir nebze olsun ışık tutmuş muyumdur? Beni gördüğünde, her zaman değil elbet, bazı zamanlar, bir kıvılcım yanıp sönmüş müdür ruhunda? Herhangi bir sebeple benim canım acıdığında, onun da içinde belli belirsiz bir sızı zuhur etmiş midir? Nadiren ağızından dökülen kelimelerden birkaçı, hatta biri, kulağımdan girip, göğüs kafesinde dolanıp kalbine saplanmış mıdır? Yalnızken, uzaktayken, benim suretimi gözünde canlandırabilmiş midir? Bir an için aklına düştüğümde içinden sebepsiz bir ağlama hissi gelmiş midir? Bir şükür anı var mıdır? O anın içine benim dahil olduğum vaki midir? Terinde bir damla, gözünün ferinde bir renk, nefesinde bir koku, bir iz, hakikatinde benden bir eser var mıdır?

Hepsi muamma... Hayat muamma...

Şikâyet etmiyorum. Ocağımız yanıyor. Çorbayı karıştırırken, çarşafı toplarken, halının üstündeki küçük bir iplikçiği iki parmağımla alıp çöpe atarken, yastıkları havalandırıp mutfağın camındaki buğuya bir kalp çizerken ve sonra onu kolumun yeniyle silerken, yatağa uzandığımda üzerimde dönen pervaneye bakarken, velhasıl yaşarken, bir sebebim var.

Daha Ően bir hayatım olabilir miydi, bilmem. Hiç evlenmeseydim, iki denen musibete dünyada her Şeyden daha fazla tutkun olan babam ve af buyurun, aŐıfte ablamla daha mesut olamayacağım açıktı. Mükerrem Bey yerine daha başka biriyle evlenseydim... kanlı canlı, sevdalı, deli dolu, sürprizlerle dolu, heyecanlı bir adam... ama çıkmadı işte karŐıma. Belki bir ocuk... bir küçük olaydı... Dikkatimizi kendimizden alıp uzaklara atacak bir gaile. Büyümesini izlerken ömrümüzü mnalandıracak bir mevzu. Hayatımızda bir ocuk olsaydı belki daha fazla kelime etme ihtiyacı duyardık. O kelimeler birleŐip cmlerler oluŐtururdu. Biz cmlerlerin yankısında kendimizi ve birbirimizi bulurduk. Vakit bu kadar çabuk akıp gitmezdi aramızdan.

Evimizin duvarlarını süsleyen etamin tabloları bakıyorum. Bir tanesine küçük bir kız çocuğu iŐlemiŐim. GüneŐ rengi bir elbise yapmıŐım ona. Elinde bir okul çantası, bir beslenme kabı. Annesinin elinden tutmuş yürüyor. Güzel yeŐil iekli elbisesinin eteklerini savurarak, uzun saçlarını rzgra bırakmıŐ yürüyor. İkisinin de gözlerinde bir ıŐıltı, bir mutluluk hali. Bir diğerinde masmavi bir deniz resmetmiŐim. Etaminin üstündeki her çarpı iŐareti bir dalga, bir başka ton mavi. GüneŐe doğru bir yelkenli yüzüyor ortada. Yelkenlinin önünde iki küçük kuŐ. Onlar mı rotayı belirliyor acaba? Daha baŐkaları da var. Arkasına ocukların doluŐuđu bir at arabası mesela... Yağmurdan kaçıp bir saağın altına gizlenmiŐ, birbirine sokularak ısınmaya çalıŐan, biri beyaz biri siyah iki kedi. Koca bir ayçiçeği tarlası; çiçeklerin hepsi de yüzlerini neŐyle güneŐe dönmüŐ. Evin bütün duvarlarında ömrüm boyunca iŐlediđim tablolar... Etaminde yalanlar okunmuyor işte.

AkŐam oluyor. Az sonra Mükerrem Bey gelecek. Ben, her zamanki gibi ceketini alıp portmantoya asacağım. “Hoş gel din,” diyeceğim, o da “Hoş bulduk,” diye cevap verecek.

Terliklerini giyip salona geçecek. Koltuğuna otururken yastığı düzelterek. Televizyon açık olacak ama o gazetesini okumayı tercih edecek. Yakın gözlüğünü arayıp bulacak, bacak bacak üstüne atarken pantolonunu düzelterek. Okumaya ekonomi sayfasından başlayacak. Ben, bir müddet kapının ağzından onu izledikten sonra mutfağa geçeceğim. Öğleden sonra yaptığım yaprak sarma tenceresinden, iki kişinin yiyeceği kadarını bir sahana ayırıp kısık ateşte ısıtacağım. Marulları iyice yıkayarak bir de salata yapacağım. Salata için soğan doğrarken gözüm yaşaracak, ben umursamayacağım. İşim bitince soğanın kokusu elimde kalmasın diye deterjanla yıkayacağım ellerimi. Tezgâhı silip kurulayacağım. Dünden kalan zeytinyağlı fasulyeyi de çıkaracağım. Sonra sofrayı kurmak için ayaklarımın ucuna basarak sessizce birkaç kere salona gidip geleceğim. Tabaklar, çatalar, su bardakları, peçete, ekmek, salata, yoğurt, zeytinyağlı fasulye, en son iyice ısıtılmış yaprak sarma. Duyulur duyulmaz bir sesle, “Sofra hazır,” diyeceğim. O duyacak. Kalkıp sofraya oturacak. Bir müddet konuşmadan yemeğimizi yiyeceğiz. Ben, “Bugün nasıl geçti?” diye soracağım. O lalettayin dizdiği kelimeleri dökecek ağzından: “İki pantolon paçası vardı. Bir de fermuar değiştirdim. Yeni bir mezura almam lazım. İyice eskidi. Seksen ikinci santimden koptu kopacak.” Yine susacağız. Sonra, “Bugün sıcak,” diyecek veya “soğuk,” veya “nemli.” Ben başımla doğrulayacağım. Yemek bitecek. Ben, “Afiyet olsun,” diyeceğim, o, “Eline sağlık.” Sofrayı toplayacağım. Kendi tabağını ve belki ekmek sepetini o götürecektir içeriye. Ben bulaşıkları yıkayacağım. O içerde televizyon seyredecek; bir dizi veyahut ecnebi bir kanalda hayvan belgeseli. Akli orada mı, nerede belli olmadan, elini çenesinin altına dayayarak vitrin mankenleri gibi giydirilmiş sinema oyuncularının birbirlerine bakışlarını ya da haykırışlarını izleyecek. Yabani ormanlardaki iki kaplanın bir yavru ge-

yiği avlayışına ya da karınca sürülerinin yeraltı dünyasına bakacak. Görüntüler değişirken Mükerrerem Bey'in yüzü ya da duruşu hemen hemen hiç değişmeyecek. Bir müddet sonra gözleri kapanacak, başı öne doğru düşmeye başlayacak. "Kalk, yerine yat, Mükerrerem Bey," diyeceğim, itiraz etmeyecek, terliklerini ayağının ucuyla bulup giyecek, sallana sallana kalkacak, önce banyoya uğrayacak. Ben kulağımla, onun tuvalete girişini, ellerini yıkayışını, kurulayışını, dişlerini fırçalayışını takip edeceğim. Banyodan çıkacak, bana doğru, "İyi geceler," diyecek, ağır ağır soyunacak, pijamalarını giyecek ve sonra yerine yatacak.

Sokak kapısı açılıp kapandı. Ayak sesleri yaklaşıyor. Az sonra anahtar kapıda döner, Mükerrerem Bey içeri girer. Kalkıp karşılamam lazım. Lakin göğsümde bir sıkıntı var. Uzunca zamandır içimi kemiren sinsi bir ıstırap. Nefes almamı güçleştiren, beni ağzımı açamayacak kadar halsiz bırakan, geceleri uyutmayan, sabahları uyandırmayan bir yorgunluk. Sebebini arıyorum, bulamıyorum. Gizlice doktora bile gittim, bir şeyin yok, dediler. Üzerimdeki ağırlık kalksın diye evin içinde daha az hareket ediyorum, daha az yemek yiyorum. Suyu bile daha az içiyorum. Bazen ağlıyorum kendi kendime. Fakat sıkıntılarım azalacağına artıyor. Korkarım, sahipsiz bir iğne, benim topuğumdan içeri girdi; aşığıdan yukarıya doğru vücudumda ağır ağır ilerledi ve nihayet geldi, kalbime dayandı.